

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Petri Cvnæi de Repvblica Hebræorum Libri III

Cunaeus, Petrus

Lvgd. Batavor., 1632

Cap. II. Ecclesia identidem admiranda numinis iudicio intra unam familiam
coarctata. Id exemplis ostensum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65527](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65527)

irent ferè omnia : aut postea ex cœlo delapsus est. quod est anile. Quamquam quid non audebit asserere ineptorum vecordia , cum etiam Iudæi dicant Eliam, septimo anno postquam raptus fuit, literas ad Ioramum regem dedisse ex cœlo , & addant, ועשׂי חזן כולם *adhuc hodie illic omnium temporum fastos ab illo componi.* Et illorum quidem hallucinatio veniam meretur. non enim intellexere verba , quæ extant in libro secundo Paralipomenum, in capite vicesimo & primo. Cæterum Enochii commentitia oracula ita sprevit cordatior antiquitas , uti Hieronymus Iudæ epistolam, quæ de septem Catholicis una est, ob hanc causam à plerisque è catalogo sacrorum voluminum dicat expunctam, quia testimonium ibi citatur ex hoc futili scripto.

CAPVT. II.

*Ecclesia identidem admiranda numinis
iudicio intra unam familiam coarctata. Id exemplis ostensum.*

POSTquam Enochus terras reliquit, illa ipsa Sethi familia, quam sibi selegerat Deus, afflata seculi veneno est. Qui enim antea sollicitè matrimonii

con-

con
int
far
Me
Plu
far
dic
dit
sta
eru
gri
qu
fce
cu
qu
di
gu
ri
fui
un
qu
ju
ut
ric
&
pi
est
ne
pe
de
po

condiciones quæfiverant in ea gente,
 intra quam Ecclesia arctabatur, nunc
 sanos affectus amplius non tenuere.
 Mens eorum vanas accepit imagines.
 Pluris esse formam, quàm morum
 sanctitatem, vitio ipsa suo favens cre-
 didit libido. Hæc res contagionem de-
 dit, quæ ab impiorum filiabus profe-
 cta, manavit latius. Protinus in ævum
 erupit omne nefas. Perierat jus, inte-
 gritas, fides, & qui semel dimissus nun-
 quam redit in gratiam, pudor. Nullum
 scelus exemplo caruit. nec vacabat
 cuiquam vetus odisse crimen, cum
 quotidie oriretur novum. Tam imme-
 dicabile malum aspero remedio indi-
 guit. Non poterat improbitas extirpa-
 ri, nisi cum hominibus. Perdendum
 fuit mortale genus. Supererat adhuc
 unus Noachus, vir scelerum purus;
 quem D. Petrus præconem appellat
 justitiæ, quia voce illius usus est Deus,
 uti ad sanam mentem flecteret nefa-
 rios. Datum illis est spatium centum
 & viginti annorum, intra quod resi-
 piscerent. Omnino sic accipiendum
 est id, quod dicitur in sexto capite Ge-
 neseos. Nam Flavius quidem Iosephus
 perperam hæc verba in alium sensum
 detorsit. Nec verò obstat, quod tem-
 porum, quæ secuta sunt, calculus haud
 satis

satis

celo
 quan-
 re in-
 Iudæi
 quam
 regem
 οὐρανῷ
 hodie
 b illo
 cina-
 ntel-
 cose-
 vice-
 com-
 lator
 epi-
 una
 cata-
 r ex-
 atur

inis
 sta-

it,
 se-
 est.
 nii
 ou-

fatis cum serie congruit narrationis. Viderunt hoc eruditissimi Rabbino-
rum, Aben Ezra, & Salomo Iarchi. sed
addunt iidem, quod diligenti dignum
observatione est, אין עוקרם ומאחר בתורה,
*in libris Mosaicarum legum non tradi-
quid sit prius aut posterius gestum.* Cum
frustra datum ad poenitentiam tem-
pus esset, concitis undique fluminibus,
& immissa pluviarum vi orbis terræ
effusus in undas est. De tot modò mil-
libus pauci supererant, quos Deus reli-
querat in semen, uti humani generis
jacturam nova sobole repararet. Mor
instauravit rectum numinis cultum
Noachus: &, ne diluvium alterum
formidaret, intueri iridem, atque huic
fidere sacramento jussus fuit. Erat Ec-
clesia tunc paucorum hominum. Et
tamen displicuit Deo indiscreta mul-
tudo. Iterum in minorem numerum
contractio fit. Etenim, cum Noachus
tres filios, Semum, Chamum, & Iephe-
tum genuisset, in unius Semi stirpe Ec-
clesia hæsit. Chamum natu minimum
fuisse quidam perperam colligunt ex
verbis Mosis, quæ ad Chami filium
potius referri decet. nam ipse Chamus
quidem anno uno Semum antecessit,
uti rectè divinavit Rabbi Zacuth. Cer-
tè Hieronymus eandem secutus sen-
tentiam

ten
in
no
dat
liu
illu
les.
liu
mu
tu
tur
aut
qu
ra
At
in
tul
Ecc
tas
qu
qu
en
ter
cæ
juc
tar
ub
du
ba
qu
iit

tentiam est. atque etiam mysterium in hac re latere ait, quod, si verum non est, at est tamen ingeniosum. *nudatum patrem, inquit, irrisit major filius, minor texit: & Deum crucifixum illuserunt Iudai, & honoraverunt gentiles.* Verba extant in disceptatione illius adversus Luciferianos. Post Semum aliquot annis pauca memoratu digna evenere: nisi cui libeat de turri Babylonica tragicè ampullari, aut genealogiis volumina implere. à quo mirum in modum mea semper ratio naturaque abhorruit. Demum Abramus, qui de Semi nepotibus erat, inter vetusti seculi heroas illustre extulit caput: sub quo juvena quædam Ecclesiæ, & velut robustior maturitas fuit. Enimverò hic est ille justus, quem ab Oriente excitum ait eloquentissimus vatum Esaias. Terram enim Chaldæam, quæ prima nascentem exceperat, patriosque lareis, & cætera omnia, quæ longè mortalibus jucundissima sunt, deseruit, uti ignotam adiret regionem, in qua, pedem ubi poneret, non habebat. Sed parendum Deo fuit, cujus auspiciis vocabatur ad majora. Excelsa generosaque res est animus sapientis. nunquam iisdem spatiis, quibus hæc continentur

tur

tionis.
bino-
ni. sed
gnum
pior
tradi
Cum
tem-
aibus,
terræ
mil-
s reli-
generis
Mor
ultum
terum
e huic
at Ec-
im. Et
mul-
erum
achus
ephe-
e Ec-
num
at ex
illum
amus
essit,
Cer-
sen-
tiam

tur vita, cogitationes suas terminat, quæ multis post seculis eventura sunt, ad se quoque pertinere credit. Intellexerat vir divinus regnum Cananæ fato posteris suis deberi. hoc solatio ille præsentem mœrorem edulcabat. Ceterum spem eam, quam de posteritate habebat, multa morabantur. ipse senex erat, & per ætatem defluerant vires. uxor vetula, quæ nec floribus annis peperat prolem. & tamen, quoniam cœlitus ingentia promissa animum ejus firmabant, credidit Dei immensa virtute fieri id posse, quod negabat naturæ infirmitas. Itaque jure parens credentium dictus habitusque est. primus enim eas res, quæ nec erant usquam, & esse non poterant, animi cogitatione præsentibus sibi fecit, intuitusque est. Atque hoc proprium est fidei, quam pulchrè sacer codex *ἡ ὁρασις* appellat *ἢ μὴ ὄντων*. Natus dein Isacus est: is nempe, ex cujus familia olim Messias oriretur. Hic iterum numinis consilia, haud iniqua certè, sed arcana tamen, mirari libet. Ex Agare Ismaëlem susceperat Abrahamus, à quo Saraceni Arabesque traxere originem. & rursus Cetura illi enixa erat non unam prolem. Tot liberorum pater erat religiosissimus senex?

nec
dò
ret
bit
ha
re
ha
qu
re
riu
th
ch
Al
A
le
no
tic
vir
pr
bit
or
cit
du
per
sin

nex. cæterùm ex omnibus unus mo-
 dò extitit, cui præcipuè suam addice-
 ret benevolentiam summus rerum ar-
 biter Deus. Ab unâ Isaci gente coli, ab
 hac una religionem, sacraque, & cæ-
 remonias suas fuscipi voluit. Sæpe jam
 habitus hujusmodi delectus fuit. ne-
 que enim verebor identidem id itera-
 re, quod scitu est perquàm necessa-
 rium. Ex Adami liberis tantum Se-
 thus, ex hujus stirpe Noachus, ex Noa-
 chi filiis Semus, ex illius posteritate
 Abramus, ac postremò ex numerosa
 Abrami sobole unus Isacus placuit e-
 lectusque est, cujus familia Ecclesiæ
 nomen atque dignitatem ineffabili ra-
 tione, velut per successionem, sibi
 vindicaret. Cæteræ gentes, tanquam
 prophana, spretæ à numine, postha-
 bitæque sunt, donec Messias terrarum
 orbem ingressus, intergerinum disje-
 cit parietem, effecitque, quod du-
 dum Abramo promissum fuerat, uti
 per sobolem ejus cunctis nationibus
 sine discrimine daretur sperata salus.